

udenlandske arbejdere i henseende til erstatning i anledning af ulykkestilfælde, indtrufne under arbejdet (ratificeret af Danmark i 1927).

Det første forsøg på at give regler om udlændinges stilling i en konvention vedrørende alle grene af den sociale tryghed går tilbage til konventionen af 1952 om minimumsnormer for social tryghed (ratificeret af Danmark i 1955). Denne konventions afsnit XII — der vedrører spørgsmålet om ensartet behandling af ind- og udlændinge — rummer imidlertid kun en delvis løsning af problemet. Da konferencen udarbejdede konventionen, var den opmærksom på, at de bestemmelser, der var vedtaget om udlændinges rettigheder, ikke var tilstrækkelige, og konferencen vedtog derfor i 1952 i tilslutning til konventionen en resolution vedrørende udlændinges og vandrende arbejderes stilling i henseende til social tryghed.

I denne resolution hedder det, at fastboende udlændinges og vandrende arbejderes stilling på den sociale trygheds område rejser udviklede problemer, som der ikke i fuldt omfang var gjort op med ved bestemmelserne i 1952-konventionen om ensartet behandling af indlændinge og fast bosiddende udlændinge. Resolutionen opfordrede herefter styrelsesrådet til at overveje egnede foranstaltninger til at tilvejebringe internationale bestemmelser om fremmede og vandrende arbejderes stilling på dette område.

På denne foranledning besluttede styrelsesrådet i 1957 at anmode generaldirektøren om at udarbejde en redegørelse om den lovgivning og praksis, der var gældende vedrørende ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed. Denne redegørelse blev udarbejdet i snævert samarbejde med medlemmerne af ILOs komité af eksperter i socialforsikring.

Styrelsesrådet udbad sig endvidere en udtalelse fra denne ekspertkomité, der undersøgte spørgsmålet ved et møde i Genève i 1959. I sin redegørelse til styrelsesrådsmødet i marts 1959 anbefalede ekspertkomiteen, at man satte spørgsmålet på konferencens dagsorden og således imødekom det ønske, som konferencen i 1952 havde givet udtryk for i overnævnte

resolution. Endvidere fremsatte ekspertkomiteen en række forslag om, på hvilken måde man kunne nå frem til internationale bestemmelser, der skulle fastlægge udlændinges og ind- og udvandreres stilling i henseende til social tryghed.

Danmark er et af de lande, hvis sociale pensionsordninger står åbne for alle danske statsborgere, uden at der stilles krav om, at den pågældende skal have tilbagelagt en længere forsikrings- eller arbejdsperiode her i landet. På dette område kan man selvsagt ikke uden videre ligestille fremmede statsborgere med danske, men der må som betingelse for ligestillingen kræves, at den fremmede statsborger har haft bopæl i Danmark i en årrække. Dette synspunkt var også anerkendt i bureauets oplæg, men det gav anledning til ret langvarige drøftelser og til en række ændringsforslag, bl. a. fra dansk side. Således foreslog nogle lande, at ligestilling vedrørende alle ikke-forsikringsmæssige ydelser burde gennemføres uden betingelser eller under mere lempelige betingelser end foreslået i bureauets tekst. Andre lande, herunder Danmark, ønskede en vis stramning i betingelserne. Resultatet af komiteens overvejelser blev en vis stramning af bureauets tekst på linie med et dansk ændringsforslag, medens den af bureauet foreslåede betingelse med hensyn til opholdstid — 10 år — i øvrigt blev opretholdt. For ikke-forsikringsmæssige korttidssydelsers såsom familiebidrag o. lign. enedes komiteen om at foreslå ligestilling uden betingelser, medens bureauet på linie med nogle under Europarådet indgåede overenskomster havde foreslået en opholdsbetingelse på 6 måneder.

Komiteen indstillede til konferencen, at de på grundlag af komiteens drøftelser udarbejdede forslag til en konvention og en dertil knyttet henstilling om ligestilling af fremmede og egne statsborgere inden for de sociale tryghedsordninger skulle komme til behandling på konferencen i 1962.

Komiteens rapport gav ikke anledning til nogen vidtgående drøftelse i plenarforsamlingen og blev enstemmigt godkendt af denne tillige med en resolution, hvorefter medlemsstaterne opfordres til at fremskynde ratifikationen af konvention nr. 102 om minimumsnormer for social tryghed.